

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 433/2560

นางจิราภรณ์ ทะคะสะคิ กับพวกโจทก์ นางศศิธร อินทรายุทธหรือวรรณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1373

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามหนังสือสัญญาที่ให้ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงตามที่ปรากฏเป็นหลักฐานในการจดทะเบียนที่สำนักงานที่ดิน มีข้อความปรากฏเฉพาะการที่ พ. มารดาของจำเลยยกที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีข้อตกลงหรือเงื่อนไขให้จำเลยโอนที่ดินพิพาทคืนให้แก่ พ. ตามที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้าง สัญญาให้ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงดังกล่าว โจทก์ทั้งสองก็ยอมรับว่าถูกต้องสมบูรณ์และใช้บังคับได้ตามกฎหมาย ข้อเท็จจริงดังกล่าวสอดคล้องกับการที่จำเลยนำที่ดินพิพาททั้งสองแปลงไปจำหน่ายเป็นหลักประกันการกู้เงินกับธนาคาร เช่นนี้ สัญญาที่ดินพิพาทให้ตามฟ้องจึงไม่ใช่สัญญาที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยที่จะต้องตกเป็นโมฆะ สำหรับที่ดินพิพาทแปลงโฉนดเลขที่ 1876 ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ทั้งสองและจำเลยรับกันว่า มีการชำระหนี้ให้แก่ธนาคารเสร็จสิ้นแล้วตั้งแต่ปี 2547 ก่อนที่ พ. จะถึงแก่ความตายประมาณเกือบ 10 ปี แต่ไม่ปรากฏว่า พ. ได้ดำเนินการในลักษณะที่มีหลักฐานเป็นหนังสือ เช่น การมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามหรือดำเนินคดี อีกทั้งโจทก์ทั้งสองนำสืบว่า รู้เรื่องราวดังกล่าวเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ไม่ได้มีการจัดการหรือช่วยเหลือ พ. เพื่อให้จำเลยคืนที่ดินแปลงดังกล่าวแก่ พ. จำเลยให้การและนำสืบยืนยันข้อเท็จจริงตลอดมาว่า จำเลยไม่ได้เคยตกลงกับ พ. ที่จะโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงคืนดังที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้าง พยานหลักฐานโจทก์ทั้งสองยังไม่มีน้ำหนักมากถึงขนาดที่จะหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1373 ได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่า ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเป็นทรัพย์สินมรดก พ.

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้พิพากษาว่า นิติกรรมการให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 1876 และ 1877 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เป็นโมฆะ ให้จำเลยจดทะเบียนใส่ชื่อโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาทดังกล่าว หากสภาพแห่งนี้ไม่อาจบังคับได้ให้จำเลยชำระเงินให้แก่โจทก์ทั้งสองคนละ 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1876 และเลขที่ 1877 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ยกเว้นอาคาร ชนิดคสล. 2 ชั้น จำนวน 1 หลัง พื้นที่ 167 ตารางเมตร ตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคารหรือรื้อถอนอาคาร ให้แก่โจทก์ทั้งสองเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับจำเลยคนละหนึ่งในสามส่วน หากไม่ดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา และหากสภาพแห่งนี้ไม่เปิดช่อง หรือไม่อาจบังคับได้ให้จำเลยชำระเงินให้แก่โจทก์ทั้งสองคนละ 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 7 สิงหาคม 2557) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ให้ถือเอาใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือรื้อถอนอาคาร เป็นส่วนหนึ่ง

ของคำพิพากษา จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์ทั้งสองและจำเลยเป็นบุตรของนางเพ็ญแก้ว กับนายประชิด เมื่อปี 2511 และปี 2516 ตามลำดับ นางเพ็ญแก้วแต่ผู้เดียวซื้อที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1876 และ 1877 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ต่อมาวันที่ 12 มิถุนายน 2540 นางเพ็ญแก้วจดทะเบียนยกที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1876 ให้แก่จำเลย ต่อมาวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 จำเลยจดทะเบียนจำนองที่ดินพิพาทแปลงดังกล่าวเป็นหลักประกันหนี้กู้ยืมเงินของจำเลยแก่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ต่อมาวันที่ 3 พฤษภาคม 2547 นางเพ็ญแก้วจดทะเบียนยกที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1877 ให้แก่จำเลย ต่อมาวันที่ 14 กันยายน 2547 จำเลยจดทะเบียนจำนองที่ดินพิพาทแปลงดังกล่าวเป็นหลักประกันหนี้กู้ยืมเงินของจำเลยแก่ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ต่อมาวันที่ 18 ธันวาคม 2556 นางเพ็ญแก้วถึงแก่ความตาย ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยมีตามที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงดังกล่าวยังคงเป็นทรัพย์สินมรดกของนางเพ็ญแก้วหรือไม่ เห็นว่า ตามหนังสือสัญญายกให้ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงตามที่ปรากฏเป็นหลักฐานในการจดทะเบียนที่สำนักงานที่ดิน มีข้อความปรากฏเฉพาะการที่นางเพ็ญแก้วมารดาของจำเลยยกที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีข้อตกลงหรือเงื่อนไขให้จำเลยโอนที่ดินพิพาทคืนให้แก่นางเพ็ญแก้วตามที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้างแต่อย่างใด สัญญาให้ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงดังกล่าว โจทก์ทั้งสองก็ยอมรับว่าถูกต้องสมบูรณ์และใช้บังคับได้ตามกฎหมาย และข้อเท็จจริงดังกล่าวก็สอดคล้องกันกับการที่จำเลยนำที่ดินพิพาททั้งสองแปลงไปจำนองเป็นหลักประกันการกู้เงินกับธนาคาร เช่นนี้ สัญญายกที่ดินพิพาทให้ตามฟ้องจึงไม่ใช่สัญญาที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและต้องตกเป็นโมฆะ ส่วนข้อเท็จจริงที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้างว่า นอกจากสัญญายกให้ดังกล่าวแล้วนางเพ็ญแก้วกับจำเลยยังตกลงสัญญากันด้วยวาจาว่า หากสามารถชำระหนี้เงินกู้จากธนาคารได้เสร็จสิ้นหมดแล้ว จำเลยจะโอนที่ดินคืนให้แก่นางเพ็ญแก้วนั้น เห็นว่า สำหรับที่ดินพิพาทแปลงโฉนดเลขที่ 1876 ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ทั้งสองและจำเลยรับกันว่า มีการชำระหนี้ให้แก่ธนาคารเสร็จสิ้นแล้วตั้งแต่ปี 2547 ก่อนที่นางเพ็ญแก้วจะถึงแก่ความตายประมาณเกือบ 10 ปี แต่ก็ไม่ปรากฏว่านางเพ็ญแก้วจะได้ดำเนินการในลักษณะที่มีหลักฐานเป็นหนังสือ เช่น การมีหนังสือบอกกล่าว ทวงถามหรือการดำเนินคดี และโจทก์ทั้งสองก็นำสืบเบิกความว่าไม่รู้เรื่องราวดังกล่าวเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ก็ไม่ได้มีการจัดการหรือช่วยเหลือนางเพ็ญแก้ว เพื่อให้จำเลยคืนที่ดินแปลงดังกล่าวแก่นางเพ็ญแก้ว โดยการให้มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามหรือดำเนินคดีกับจำเลยแต่อย่างใด เช่นนี้ พยานหลักฐานของโจทก์ทั้งสองจึงมีแต่พยานบุคคลที่ล้วนแต่มีส่วนได้เสียในทางคดีจึงมีน้ำหนักรับฟังได้น้อย จำเลยให้การและนำสืบยืนยันข้อเท็จจริงตลอดมาว่า จำเลยไม่ได้เคยตกลงกับนางเพ็ญแก้วที่จะโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงคืนดังที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้าง พยานหลักฐานโจทก์ทั้งสองยังไม่มีน้ำหนักมากถึงขนาดที่จะหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าวได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่า ที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเป็นทรัพย์สินมรดกของนางเพ็ญแก้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยและพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสอง ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พิศาล อัยยะวรากลุส · ประยูร ณ ระนอง · กีก้อง สมเกียรติเจริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/433/2560>